

Hart van vuur

HART
van
VUUR

MIRANDA PETERS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Hart van vuur
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Miranda Peters

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman & Kimberly Roeland
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk oktober 2018
ISBN 978-94-92585-25-7
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Leegte
Duisternis
Blind ben ik
Verloren
omdat ik je zo mis*

*Binnen in mij brandt een vlam
Klein, maar fel
Wachtend op zuurstof
grijnzend
genietend
van het spel*

*Maar het is geen spel
Dat is het nooit geweest
De vlam wordt vuur
vult de leegte, verdrijft de duisternis
Zonder aarzeling,
onbevreesd*

*Ik kan weer zien
jouw ogen zo blauw
Mijn vuur wijst me de weg
Het is heet, het brandt
maar het brandt
speciaal voor jou*

Brand. Van haar teennagels tot aan het puntje van haar neus stond ze in brand. Haar bloed bereikte een kookpunt en veranderde voor haar gevoel in een woeste wildwaterbaan, die de ene na de andere pijnscheut door haar lichaam joeg. Ze probeerde wanhopig haar hete adem uit te blazen, omdat het anders misschien haar slokdarm zou verschroeien. Ze schreeuwde en gilde, sloeg met haar armen om zich heen en stampte als een bezetene op de grond.

Maar niemand merkte het.

Het kon niemand iets schelen.

Naast haar hoorde ze de anderen schreeuwen en ze wist dat zij ook in brand stonden.

Ze vervloekte zichzelf, want ze had hier zelf voor gekozen. Ze wilde voor één keer niet in een waterput eindigen. Of gedwongen worden van een hoge klif te springen. Of haar diepste geheimen van mond tot mond te horen gaan als ze haar dagboek weer eens hadden gestolen. Het enige wat ze had gewild, was dat het pesten zou stoppen.

Een vriendelijke man had haar de kans gegeven dat voor elkaar te krijgen. Hij had haar gouden bergen beloofd en gretig had ze toegestemd.

Maar daar had ze nu ontzettend veel spijt van.

Ze wilde huilen, maar ze kon alleen maar gillen. Ze wilde naar huis, naar haar ouders en haar broer, die zonder haar aan het avondeten zaten. Ze wilde in haar eigen bed liggen, met haar benen opgetrokken tot een klein balletje, en met de deken strak om zich

heen gerold.

Maar dat kon niet.

Niet meer.

‘Vanaf vandaag wordt alles anders,’ had de man gezegd. En dat klopte. Maar niet op de manier die ze had verwacht.

De brand was ondraaglijk.

En toch moest ze doorzetten, had de man gezegd. De brand zou vanzelf uitgaan en dan zou ze zich beter voelen. Beter dan iemand zich ooit had gevoeld.

Ze had niet geweten dat hij haar in deze kooi zou stoppen. Ze had niet geweten dat er meer mensen waren die dezelfde keuze als zij gemaakt hadden.

Ze moesten het allemaal volhouden. Tot het bittere eind.

Haar vingers en tenen verkrampden, haar rug trok hol en ze schreeuwde harder dan ze ooit had gedaan. En toen... voelde ze niets meer.

Geen pijn. Geen angst. Geen spijt. Geen verlangen naar thuis.

Ze was alleen nog maar ontzettend boos.

Ik stond in Twans kamer met mijn armen losjes om Yvet heen geslagen. Ze trilde als een rietje. Mirella en ik hadden zojuist alles verteld en Yvet had ons de hele tijd ongelovig met grote ogen aangestaard. Ze had haar lange gelnagels in Twans arm gedrukt – hij had geen kikk gegeven – en was me na afloop om mijn hals gevlogen.

Onderweg hiernaartoe hadden Mirella en ik geen woord meer gewisseld. Zwijgzaam had ik zitten staren naar hoe het gele licht van de lantaarnpalen het zwarte asfalt minder donker maakte, en ik vroeg me af of de holte in mijn binnenste ook ooit weer een beetje licht zou zien. Of het “niets” in mijn hart ooit weer “iets” zou worden.

Keer op keer had ik de gebeurtenissen uit het ziekenhuis op me in laten werken. Het kluisje met de foto’s van de ouders die dokter Nikolaou had geholpen, en van mij als baby. Het krantenknipsel waarin stond dat de GAIA-kliniek vijftien jaar geleden was afgebrand. De aantekeningen waaruit bleek dat mijn DNA was veranderd toen ik nog niet eens geboren was. Mirella, die de zwarte gestalte bleek te zijn, en die Siem en mij herhaaldelijk van die enge mannen had weten te redden. Mirella, die dezelfde kracht had als wij en die haar grote liefde Matthew was verloren aan dezelfde mannen die nu Siem hadden ontvoerd...

Het was nog steeds moeilijk te geloven, maar als ik heel eerlijk was, had ik diep vanbinnen altijd al geweten dat het zoiets moest zijn. Dat het onbewust de reden was dat ik mijn kracht al die jaren verborgen had gehouden.

Yvet maakte zich los uit mijn greep en keek me met betraande

ogen aan.

‘O Hes, ik was zo bang. Die mannen... ze waren met z’n vijven en groot en gewapend en ze gooiden Siem als een lappenpop in een busje alsof hij niks woog. En diezelfde kerels zaten al maanden achter jou en Siem aan? Waarom heb je me nooit iets verteld?’ Er lag een verwijtende blik in haar ogen, waaronder nog vaag de mascara-vlekken te zien waren die ze waarschijnlijk voor onze komst weg had geprobeerd te vegen.

‘Ik heb je verteld van het berichtje, over mijn angst om als proefkonijn te eindigen in een lab.’ Ik zweeg even. Ik kon duidelijk zien dat het stak dat ik haar sindsdien niet meer in vertrouwen had genomen. Dat ik geheimen voor haar had, terwijl we elkaar normaal altijd alles vertelden. ‘Ik wilde je beschermen.’

Yvets wangen liepen rood aan. ‘Mij beschermen? Waarom? Ik ben niet degene die ze willen hebben, dat zijn jullie!’ Ze keek kwaad naar Mirella. ‘En jij... jij hebt alles achter mijn rug gedaan!’ Ze snoof. ‘Ik vond je zielig toen je vertelde over je ex. Over je moeder die vaker niet dan wel thuis is. Ik dacht dat ik je kon vertrouwen en dan blijkt je net zo te zijn als Hester en dat vertel je me niet eens...’

Mirella hief waarschuwend haar hand op en Yvet stopte abrupt met praten, hoewel er duidelijk nog genoeg woorden op haar tong lagen. ‘A: ik ben niet zielig. En B: je zou ook gewoon “dank je wel” kunnen zeggen.’

Yvet had haar mond al open om hier tegenin te gaan, maar er kwam geen geluid uit. Toen wendde ze met een pissige blik haar hoofd af.

‘Yf,’ zei ik met een sussend gebaar. ‘Ik begrijp het best als je boos op me bent. Maar Siem en ik... we durfden er niemand bij te betrekken. Ik wilde niet dat ze achter jou aan zouden gaan.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en keek mopperend naar de grond. Toen zuchtte ze. ‘En toch had je het me moeten vertellen. Echte vriendinnen vertellen elkaar alles.’

Mirella zuchtte ook. ‘Je moest eens weten hoe vaak ik jullie de waarheid wilde vertellen, maar ik wilde niet dat jullie anders naar me gingen kijken. Bij jullie kon ik zijn wie ik wilde zijn.’ Ze keek naar Yvet. ‘Ik heb altijd al een broer of zus willen hebben en toen mijn

vader en jouw moeder... ik zocht naar een manier om niet steeds aan Matthew te hoeven denken, want als ik dat doe...' Ze schudde haar hoofd resoluut heen en weer. 'Toen kwam ik erachter wat Siem en Hester konden en werd ik ongerust, vooral toen ze die toren beklommen, en ik voelde me verantwoordelijk voor jullie veiligheid, omdat ik als enige wist wat er aan de hand was.'

'Maar daar gaat het nu juist om,' zei Yvet. 'Als je het had verteld, was je niet de enige geweest. Dan hadden we je kunnen helpen.'

Mirella snoof. 'Tegen deze mannen is niemand opgewassen. Ik heb jarenlang gevechtstraining gehad en van het verrassingseffect gebruik gemaakt, maar anders is het bijna niet mogelijk aan hen te ontsnappen. Misschien had ik het moeten vertellen, maar geloof me, het is moeilijk om mensen in vertrouwen te nemen als je al een jaar lang op niemand anders vertrouwt dan op jezelf.'

Vanuit mijn ooghoek keek ik naar haar. Eerder vanavond had ik me afgevraagd wie ze eigenlijk was, dat ik haar nauwelijks kende, hoewel we al een paar maanden als een soort van vriendinnen met elkaar omgingen. Wat moest het eenzaam zijn om niemand te kunnen vertrouwen, en dat terwijl je grote liefde diep onder de grond lag, weg voor altijd. Ze had Siem en mij constant in de gaten gehouden. Ze had tijdens het Koningsdagfeest die mannen eerder opgemerkt dan wij, omdat ze wist dat ze vroeg of laat achter ons aan zouden komen. Ze was ons achterna gereisd naar Woudsum en had tevergeefs geprobeerd de boot van Siems ouders van de ondergang te redden, maar ze had ons ongedeerd op het droge weten te krijgen.

Ik begon me nu pas te realiseren hoeveel moeite haar dat gekost moest hebben.

'Yf,' begon ik. 'Het maakt niet uit. Het belangrijkste is dat Siem ontfond is en dat we alles op alles moeten zetten om hem terug te krijgen. Echt, je hebt geen idee waarmee je te maken hebt. En als ik al bang ben...'

Yvet rilde en trok de armen van Twan, die achter haar stond, stevig om zich heen. De venijnige trek om haar mond verdween en opeens leek ze doodmoe. 'Wat willen ze van jullie? Waarom hebben ze Siem meegenomen?'

Mirella antwoordde in mijn plaats. 'Daar kunnen we alleen maar

naar raden, maar het klinkt logisch dat dokter Nikolaou zijn experiment wil voortzetten, of op zijn minst wil weten hoe zijn creaties het doen.’ Ze zweeg even, wisselde een intense blik met mij. ‘Matthew was bijna helemaal leeggebloed, dus ik denk dat ze ons bloed willen. Misschien om er medicijnen van te maken?’

Mijn handen werden slap en het zweet brak me uit. ‘Bloed? Ze willen ons bloed? Maar dan is Siem...’ Ik slikte, kon niet verder praten.

‘Dat is mega gestoord,’ mompelde Yvet.

‘Hij mag dan gestoord zijn, hij is ook intelligent en gewiekst, anders had hij nooit zo’n serum kunnen maken,’ zei Mirella.

‘En dat betekent dat het moeilijk wordt om hem een stap voor te blijven,’ concludeerde Twan, die zich nu voor het eerst in het gesprek mengde. ‘Ik heb geprobeerd een satelliet te hacken, maar dat kost tijd en toen ik eenmaal binnen was, was het busje nergens meer te bekennen. In de tussentijd heb ik de verkeers- en politiecamera’s gecheckt. Ze reden naar het westen, maar nog voordat ze de stad uit waren, ben ik ze uit het oog verloren.’

Dus ze waren naar het westen gegaan. En van daaruit kon je ongeveer overal komen. Wat dus betekende dat ik meer kans had om een pot goud aan het einde van de regenboog te vinden, dan de plek waar Siem werd vastgehouden..

Ik ging op een klapstoel zitten en keek zwijgend naar mijn voeten.

‘Hebben ze niets in Siems kamer achtergelaten?’ vroeg Mirella.

‘Voor zover ik weet niet,’ antwoordde Twan.

‘Dat is een beetje lastig vast te stellen,’ voegde Yvet eraan toe.

Ik keek met een ruk op. ‘Hoezo?’

Yvet keek me met bedroefde ogen aan. ‘Je hebt zijn kamer dus nog niet gezien.’

‘Nee.’ Ik was het van plan geweest. Maar toen ik zag hoe zijn deur eruitzag – de klink was weg en er zat een gat in ter grootte van een skippybal – durfde ik niet meer. Ik wilde niet zien wat de mannen in zwarte pakken hadden aangericht. En dus was ik doorgelopen naar de derde verdieping.

‘Waar is zijn nieuwe vriendin trouwens? Moet zij hier niet bij

zijn? Hoort zij niet te weten wat er met Siem is gebeurd?’

Ik was wel blij dat ze hier niet was. Ik wist niet of ik in staat was mezelf tegen te houden als ik haar tegenkwam.

Twan zag mijn blik en schraapte zijn keel. ‘Hester, er is iets wat je moet weten. Siem heeft helemaal geen nieuwe vriendin. Het enige wat hij deed was dronken worden en als een zombie in bed liggen met jouw foto in zijn hand. Na vijf dagen had hij nog steeds dezelfde kleren aan. Echt, het was te ranzig voor woorden.’

‘Wacht... Wat?’ Nee, dit kon niet. Zoiets had Bart ook gezegd, maar toch... Nee, hij had het zelf gezegd. Hij had zelf gezegd dat hij een nieuwe vriendin had. Hij had een nieuw meisje om ‘godin’ tegen te zeggen. En nu beweerde Twan dat... Nee, dat kon niet. Als dat waar was, dan... dan...

‘Het is echt waar,’ zei Yvet. ‘Je wilt niet weten wat voor lucht er uit die kamer kwam.’

Nu keek ik mijn vriendin recht in haar ogen. ‘En dat leek je niet belangrijk genoeg om mij te vertellen?’ Met trillende vingers streek ik woest een paar loshangende plukken haar uit mijn gezicht.

Yvet haalde verontschuldiging haar schouders op. ‘Nou ja, je had me zo ongeveer verboden om over hem te praten, en al helemaal over wat er hier gebeurde.’ Ze wees met haar vinger beschuldigend naar mij. ‘Jij hebt mij niets over die mannen verteld, dus ik had geen idee wat er aan de hand kon zijn. Ik ging er vanuit dat hij andere redenen had gehad om het uit te maken. En ik wist dat als ik je zou vertellen hoe hij erbij liep, dat je dan rechtstreeks hiernaartoe zou komen.’ Ze deed een stap in mijn richting en legde haar hand op mijn arm. ‘Ik geef om je, Hes. Je bent mijn vriendin en je viel in zo’n groot zwart gat... Ik was bang dat je een tweede breuk niet zou overleven.’

‘Ik...’ Mijn keel werd droog op hetzelfde moment dat mijn wangen nat werden, en ik besepte dat ik hilde. ‘Maar waarom... waarom heeft hij dan met dat meisje gezoend?’

Yvet wisselde een blik met Twan, die bijna onzichtbaar knikte. ‘Dat was voor ons ook een raadsel,’ zei ze. ‘Tot vanavond.’ Ze haalde een briefje uit haar zak en overhandigde dat aan mij. ‘Het lag onder zijn kussen. Blijkbaar heeft hij dit geschreven vlak voordat ze

hem kwamen halen,' zei ze zachtjes.

Ik pakte het briefje aan en vouwde het open. Ik herkende het handschrift met de hanenpoten meteen.

LIEVE HESTER,
IK WIL NIET STERVEN TERWIJL je DENKT DAT IK NIET
MEER VAN JE HOU.
IK HOU VAN JE. IK HEB ALTIJD VAN JE GEHOUDEN.
HET SPIJT ME. VERGEEF ME ALSJEBLIEFT.
ALLES WAT IK HEB GEDAAN, DEED IK VOOR JOU,
GODIN.

SIEM

Zoute tranen liepen over mijn verhitte wangen, recht mijn holle hart in. *Hij houdt wel van me. Hij houdt wel van me. Hij houdt wel van me...* Het stond er, zwart op wit, en toch kon ik het nauwelijks geloven. Alles wat ik had gevoeld de afgelopen weken... hij had het ook gevoeld. Hij was een zombie geweest, net als ik. Met die kus had hij niet alleen mij, maar ook zichzelf naar de diepste krochten van de hel gestuurd.

'Hij heeft zichzelf opgeofferd voor jou,' zei Mirella. 'Voor jou, voor zijn familie, voor zijn vrienden. Hij wilde niet dat je opnieuw je leven voor hem zou wagen. Ik heb je zien vechten, op het dak van de kerk en op de boot. Je zou tot het uiterste zijn gegaan en dat wist Siem ook.' Ze keek naar haar voeten en toen weer naar mij. 'Het spijt me, Hester, ik wist het niet. Ik dacht echt dat hij je aan de kant had gezet. Ik vond het wreed en ik kon het me niet voorstellen, omdat jullie liefde zoveel op die van mij en Matthew leek. Maar na verloop van tijd ging ik geloven dat het echt over was, en dat is een fout die ik mezelf nooit zal vergeven. Ik had moeten weten dat hij zoiets zou doen, omdat het iets is wat Matthew gedaan zou hebben. Noem het egoïstisch, of naïef, maar ik was boos om wat hij jou had aangedaan. En dus koos ik ervoor om bij jou te blijven. Om jou te beschermen... Ik kon immers niet op twee plaatsen tegelijk zijn...'

Mirella zakte neer op Twans bed en staarde stoïcijns voor zich

uit. Gedachteloos streek ze met haar hand over het gevest van haar zwaard. Ze streelde het liefkozend, alsof het Matthews hoofd was waarop ze met haar vingers kleine cirkels maakte.

Ze had gelijk. Zich opofferen was typisch Siem. En tegelijkertijd ook typisch ik. Onze liefde ging zo diep, dat we bereid waren onze levens te geven voor elkaar. Als één van ons stierf, zou de ander volgen. Siem wist dat. Daarom had hij afstand genomen, mij de kans geboden op een leven zonder hem. Een uitweg.

En toch.

Hoe vaak had ik hem wel niet verteld dat we elkáár moesten beschermen? Hij had verdorie gewoon zitten wachten tot ze hem kwamen halen. Als ik bij hem was geweest, hadden ze hem misschien niet meegenomen. Als ik bij hem was geweest, was Mirella ook bij ons geweest, en had ze ons misschien opnieuw kunnen redden.

Maar dan had ik ook de waarheid niet geweten. En had Mirella geen reden gehad zichzelf kenbaar te maken.

‘Dank je wel,’ zei ik zachtjes, terwijl ik mijn tranen afveegde met een handdoekje dat op het keukenblokje lag. ‘Voor alles wat je voor ons gedaan hebt. Voor de waarheid.’

Yvets wangen waren inmiddels ook nat en ze hield Twans armen opnieuw stevig tegen haar hart gedrukt. Het stalen masker dat Mirella’s emoties achter slot en grendel hield, liet een klein barstje zien. Haar ogen waren een beetje vochtig, maar ze knipperde een paar keer en toen was het masker weer intact. Ze stond op van het bed en liep naar het raam.

‘Oké, nu we allemaal volledig op de hoogte zijn, moeten we bespreken hoe we verder moeten.’

Hoe we verder moeten... Ik had geen idee hoe we verder moesten. Mijn wereld was in een paar weken tijd opnieuw op zijn kop gezet, en mijn hart en hersens waren het niet eens over het feit dat Siem zich voor mij had opgeofferd. Mijn brein was het met Siem eens, wist dat afstand scheppen de enige manier was om ons niet allebei te gronde te richten, maar mijn hart dacht daar duidelijk anders over.

Hoe we verder moeten... Nou, in ieder geval terug naar die dokter Nikolaou om hem eens flink door zijn kantoor te gooien. Om

hem te dwingen ons naar Siem te brengen. Hem op zijn knieën te horen smeken zijn leven te sparen. Ik zou hem eens laten zien welke krachten hij me had gegeven achttien jaar geleden.

‘We moeten die dokter spreken,’ zei ik. ‘Zo snel mogelijk.’

Yvet schraapte haar keel. ‘Denk je niet dat hij allang gevlucht is? Jullie hebben zijn kantoor vernield, weet je nog?’

Mirella draaide zich om en tuurde met een felle blik de kamer in. ‘Die bodyguards van hem hebben de boel verbouwd, niet wij. Bovendien, het is nauwelijks een uur later en volgens het rooster hoeft hij pas om twee uur vanmiddag te beginnen. Hij heeft geen idee wat er zich vannacht heeft afgespeeld in zijn kantoor en zijn mannen halen het vast niet in hun hoofd het hem te vertellen. Dus ik stel voor dat Hester en ik hem daar opwachten en de antwoorden opeisen die we zo graag willen hebben.’

Ik knikte. Dat klonk als een goed plan. Iets om me aan vast te houden nu alles om me heen op losse schroeven stond. Dat had ik nodig, die houvast. Want als het allemaal toch nog verkeerd ging... als Siem net als Matthew... *Nee, niet aan denken. Niet nu. Denk aan het plan. Hou je aan het plan.*

‘En tot die tijd?’ Ik keek naar Twan, die samen met Yvet op het bed was gaan zitten. Ik zag nu pas dat Yvet één van zijn overhemden aan had. Het was haar veel te groot.

Wat konden we doen? Misschien konden we wel op zwarte busjesjacht. Of misschien kon Twan er wel achter komen aan wie die verdovingsvloeistof was verkocht. Maar net toen ik mijn mond wilde opendoen, bedacht ik me dat er waarschijnlijk honderden zwarte busjes in Nederland rondreden en dat die verdovingsvloeistof ons waarschijnlijk naar dokter Nikolaou zou leiden. En we wisten al dat hij erbij betrokken was. Dus misschien konden we beter...

‘Tot die tijd,’ onderbrak Mirella mijn gedachtestroom met vaste stem. ‘Proberen we wat te slapen.’

Mijn keel werd droog en mijn vingers begonnen te trillen. ‘Slapen? Terwijl Siem ik weet niet waar zit? Je maakt een geintje. Toch?’

‘Ik meen het,’ zei Mirella met diezelfde vaste stem. ‘We kunnen nu even niets doen. Niet als we de dokter willen verrassen. Het busje is van de radar verdwenen. We hebben geen idee waar Siem kan zitten. Geloof me, na een paar uur slaap kun je een stuk helderder denken.’

Ik stond op en gaf een harde schop tegen de klapstoel, waardoor de zitting van het frame losraakte en hard tegen een keukenkastje knalde. ‘Ik kan toch verdomme nu niet gaan liggen slapen? Niet nu ze hem op dit moment misschien wel al zijn bloed aftappen! Ik wil hem zoeken, geen schaapjes tellen!’ Ik zag dat Yvets onderlip begon te trillen en dat Twan opnieuw zijn armen stevig en beschermend om haar heen had geslagen. God, wat irritant. Alsof ik mijn beste vriendin wat aan zou doen. Alsof ik de hele handel hier kort en klein zou slaan.

Maar shit, ik wilde haar niet bang maken. Ik wilde niet dat Twan de behoefte voelde om haar tegen mij te beschermen. Alsof ik het monster was.

Ik zuchtte, liep met grote stappen in de richting van de deur en gooide het restant van de klapstoel aan de kant.

Mirella stond nog steeds op dezelfde plek als net en trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik snap ook wel dat het allemaal een dikke puinhoop is, maar echt, Hester, na een paar uurtjes slaap...’

Diep van binnen wist ik dat ook wel. Alleen... al die tijd zou Siem ergens opgesloten zitten, vastgeketend aan een infuus dat zijn

bloed aftapte, het leven uit hem liet vloeien. Ik balde mijn vuisten en siste: 'We gaan die klootzakken vinden, al is dat het laatste wat ik doe.' Toen stormde ik de kamer uit en knalde de deur achter me dicht. Er vielen een paar schroefjes op de grond, waardoor het scharnier aan één kant loskwam, maar het kon me niet schelen.

'Nee, Yvet, laat haar maar,' hoorde ik Mirella zeggen. Yvet mompelde nog wat, maar blijkbaar volgde ze Mirella's advies op, want ze kwam me godzijdank niet achterna.

Vastberaden stampvoette ik de trap af naar beneden. Ik dacht even een vlaag eucalyptus te ruiken, maar toen ik nog een keer snoof, was het weg. De deur van Kaspers kamer was dicht, dus hij was óf niet thuis óf hij lag diep te slapen. Ik vermoedde het eerste, want als iemand een gat van deze omvang in een deur zou trappen, zou hij daar heus wel wakker van zijn geworden. Ik moest de neiging onderdrukken om Kaspers deur ook open te breken. Wat moest het geweldig zijn om de hele nacht onbezorgd te kunnen stappen. Het ergste wat Kasper kon gebeuren, was een blauwtje lopen.

Bij Siems kamerdeur bleef ik even staan en ademde diep in en uit. Het liefst wilde ik zo hard mogelijk wegrennen van dit alles en in bed kruipen, hopend dat het allemaal een nare droom was. Dat er geen levens op het spel stonden. Ik zou het Siem zelfs gunnen om verkering te hebben met dat meisje in de groene jurk als dat betekende dat hij veilig zou zijn. Maar hoe hard ik ook in mijn arm kneep, ik werd niet wakker en besepte nogmaals dat deze nachtmerrie echt was. Ik kon het niet voor me uit blijven schuiven. Ik moest weten wat zich daarbinnen had afgespeeld.

Zachtjes duwde ik tegen de deur. Door het gat had ik al een deel van de puinhoop kunnen zien die de mannen hadden aangericht, maar toen ik de kamer in stapte zag ik pas hoe erg het werkelijk was. Zijn boekenkast, kledingkast en bureau waren verdwenen. Stukken hout waar de spijkers nog in zaten lagen verspreid en versplinterd over de vloer. Boeken waarvan de kaften gescheurd of verdwenen waren lagen tussen het hout, en her en der lagen kapotte bierflesjes, borden en glazen. De mooie whiskyflessen die op de vensterbank hadden gestaan en waar Siem zo zuinig op was, lagen compleet aan diggelen in een hoek van de kamer, boven op een berg kleren. De

poster van Guns 'n Roses aan de muur was in drieën gescheurd en gek genoeg raakte me dat meer dan die andere vernielde dingen. Hij had zo graag willen leren gitaarspelen, de nieuwe Slash worden. En toch had hij nooit iets met die droom gedaan.

Ik begreep nu pas wat Yvet bedoelde toen ze zei dat het lastig zou worden om naar aanwijzingen te zoeken. Hadden die mannen dit gedaan? Siem had zich vast verzet, een paar mannen te grazen genomen en was pas op het allerlaatste moment bezweken aan het spul in de verdovingspijltjes. Ik hoopte dat hij op zijn minst een paar schedels ingeslagen had voordat ze hem hadden kunnen meenemen.

Ik keek nog eens in het rond, zag wat bekends naast het aanrecht en liep ernaartoe om het op te pakken. Mijn hart miste een slag toen ik zag wat het was.

Het was 'de foto'. De foto die me zo volledig van mijn stuk had gebracht toen ik hier voor het eerst was. Beelden van Siem en mij samen op zijn kamer verschenen op mijn netvlies, maar ik schudde mijn hoofd wild heen en weer. Daar wilde ik nu niet aan denken. Ik wilde niet denken aan al die keren dat hij met zijn vingers over mijn huid streek. Ik wilde niet denken aan zijn ondeugende lach als hij iets van plan was. En ik wilde zeker niet denken aan de laatste keer dat we hier...

Nogmaals schudde ik mijn hoofd. Ik moest mezelf niet kwellen met gedachten aan hoe het was. Vanaf nu moest ik me bezighouden met het heden. Me volledig richten op de zoektocht naar Siem. Pas als hij veilig thuis was, kon ik het mezelf toestaan weer aan die dingen te denken. Niet eerder.

Ik legde de foto met de afbeelding naar beneden op het aanrecht en ging voorzichtig op bed zitten. Ik pakte het kussen en drukte het stevig in mijn gezicht. Het rook naar Siem. Naar zijn aftershave. Naar de douchegel die hij gebruikte. Maar het rook ook naar bier en whisky. Het rook daarnaast alsof het al weken niet meer gewassen was en stiekem was ik daar blij om, anders had ik zijn geur nu niet om me heen gehad.

Ik legde het kussen neer, liet mijn hoofd erop vallen en keek omhoog naar het plafond. Ik kon nauwelijks geloven dat ik hier lag. Eerder vandaag had ik me niet kunnen voorstellen dat ik Siems bed

ooit nog eens zou zien en nu lag ik er in mijn eentje in. Het voelde kaal en koud zonder hem, maar toch was ik hier dichterbij hem dan ik een paar uur geleden had kunnen vermoeden.

Opeens voelde ik hoe moe ik eigenlijk was. Mijn ogen begonnen te tranen toen ik ze open probeerde te houden door mijn blik op het plafond te richten, maar ik wilde niet slapen. Siem had me nodig en de klok tikte onverminderd door. Maar aan de andere kant... Mirella had gelijk. Wat kon ik nu, om vijf uur 's ochtends doen? Alle pogingen van Twan om de mannen te traceren waren tot nu toe mislukt en we gingen pas vanmiddag naar het ziekenhuis. Misschien kon ik toch maar beter even proberen te slapen.

Ik trok het dekbed over me heen, rolde op mijn zij en trok mijn knieën op. Mijn neus drukte ik zo diep mogelijk in Siems kussen. Ik hoorde Yvet boven keihard lachen, waardoor ik me afvroeg wat er in vredesnaam zo grappig was. Er viel helemaal niets meer om te lachen. Maar voordat ik de kans kreeg om me er echt over op te winden, viel ik al in slaap.

Het eerste wat ik zag was de bar. Daarna de barvrouw met de dansende rode krullen. De seventies-muziek, de muffige kleedjes, de pooltafel... Verbaasd keek ik om me heen. Voor het eerst sinds het Koningsdagfeest was ik hier terug, maar waarom? Waarom, na zoveel maanden?

Als een levend standbeeld zat ik op mijn stoel, kijkend naar de deur, die nog dicht was. Zou het echt kunnen dat Siem zo meteen deze kantine binnen kwam stormen? Bij die gedachte sloeg mijn hart op hol en kreeg ik opeens hoop. Teveel hoop. Het leek te mooi om waar te kunnen zijn.

Ik ging staan en streek mijn kleren glad. Ik keek door het raam naar buiten en daar leek het nog net zo groen als altijd. Als de tijd hier had doorgetikt, had het nu herfst moeten zijn en dat was zo te zien niet het geval. Hier stond de tijd stil, de wereld gevangen in een eeuwigdurende lente.

De barvrouw sloeg me nauwlettend gade en wenkte me om naar haar toe te komen.

*'Ik moet je iets vertellen,' zei ze, terwijl ik met hangende schou-
ders naar de bar sjokte en op één van de krukken ging zitten. Haar
gezicht ontspande en haar blik werd zacht. 'Ooit was ik getrouwd
met een man die meer van zijn werk hield dan van mij. Hemel en
aarde heb ik bewogen om hem te laten inzien dat zijn gezin het mid-
delpunt van zijn bestaan moest zijn, en niet die eindeloze obsessie
waar hij zich in was verloren.'*

*Mijn handen speelden met de onderzetters waar Siem de vorige
keer mee gespeeld had. Mijn ogen schoten om de haverklap naar de*

deur, want een klein deel van mij hoopte nog steeds dat hij die open zou doen. Dat was vele malen belangrijker dan het aanhoren van het levensverhaal van de barvrouw. Dat was duidelijk bedoeld om me af te leiden, om mijn gedachten naar andere oorden te sturen, tot ik wakker werd. Wat kon mij het nou schelen dat haar man zijn gezin in de steek had gelaten?

Toen ik niet reageerde, ging ze verder. 'We hadden een dochtertje, Sophia. Ze had mooie zwarte krulletjes en felblauwe ogen, waarin een levenslust school die je nog maar zelden ziet tegenwoordig.'

Er schoot een beeld door me heen van een lachend meisje dat haar moeder omhelsde en niet bang hoefde te zijn dat ze haar zou vermorzelen. Die niet hoefde te rouwen om de dood van haar vader, omdat die gewoon nog leefde.

'Ik was vierendertig toen ik zwanger raakte van Alex,' ging ze onverstoorbaar verder. 'En eindelijk besepte mijn man dat hij bij zijn gezin moest zijn, dat we niet zonder hem konden. Sophia was dolgelukkig. Maar ons geluk duurde niet lang. Alex overleed in mijn buik en zijn dood was de nekslag voor ons huwelijk.'

Nu keek ik wel op. Er glinsterden geen tranen in haar ooghoeken, maar toch zag ik het verdriet in haar ogen. Ik herkende het. Mijn moeders ogen zagen er precies zo uit als ze aan Paul dacht. En het moest voor deze vrouw nog niet lang geleden gebeurd zijn, want veel ouder dan vierendertig leek ze niet. Of ik moest me wel heel sterk vergissen. 'Hoe lang...'

'Twintig jaar geleden.'

Ik staaarde haar met stomheid geslagen aan. Dan zou ze nu vierenvijftig moeten zijn, maar dat kon gewoon niet. Of zou leeftijd in een droom ook stil blijven staan, net als de tijd? Zou deze barvrouw in het echte leven veel meer rimpels en grijs haar hebben dan hier in deze kantine?

'Dat spijt me.' En ik meende het. Plotseling voelde ik me een hypocriet, zoals ik daar zat met mijn blik op de deur gericht. Deze vrouw vertelde me iets persoonlijks, maakte me deelgenoot van een hartverscheurende gebeurtenis in haar leven. En het enige wat ik deed, was hopen dat Siem binnen zou komen, en dat terwijl hij me al had laten weten dat hij nog van me hield. Beschaamd sloeg ik mijn

ogen neer.

‘Ach, het slijt. Maar vergeten doe ik het nooit. Zolang ik me Alex blijf herinneren, leeft hij voort in mijn hart.’ Ze begon ijverig de bar te poetsen. ‘Wees er maar niet verdrietig om, het is al zo lang geleden.’ Ze keek me recht aan en fronste haar wenkbrauwen. ‘Komen die tranen door wat ik net verteld heb of is er een andere reden?’

Ik veegde met mijn hand over mijn ogen en realiseerde me dat ik inderdaad aan het huilen was. Niet om Alex die het niet gered had, maar om alles. Ik huilde omdat ik bang was dat Siem iets zou overkomen, omdat ik machteloos was en geen idee had waar ik moest beginnen met zoeken en de hoop dat hij die deur opendeed vervloog met de minuut. De barvrouw volgde mijn blik naar de deur en leek het te begrijpen – voor zover dat kon.

‘Je wacht op hem, is het niet?’

‘Ja,’ antwoordde ik met dikke stem. ‘Sorry.’

Ze keek me vol medeleven aan. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik wou dat ik iets voor je kon doen.’ Ze vroeg niet waarom ik huilde, want ze wist het. Ze wist alles, net zoals die keer dat ze wist dat Siem en ik in gevaar waren en ze ons wilde waarschuwen. Ik veegde mijn tranen af aan mijn t-shirt en slikte de brok in mijn keel weg. Ze glimlachte. ‘Het komt wel goed. Jullie gaan het redden samen. Dat voel ik aan alles. Let op mijn woorden. Ik heb altijd gelijk.’

Ik was niet in staat terug te glimlachen en bleef zwijgend naar mijn vingers kijken. Toen voelde ik plotseling een windvlaag langs mijn arm. En nog voordat ik me kon realiseren waardoor dat kwam, had ik mijn hoofd al naar rechts gedraaid.

Daar stond hij. Mijn Siem. De afstand tussen ons was een meter of tien, maar het was net alsof hij pal naast me stond. Zijn ogen waren groot van verbazing en zijn mond hing een stukje open. Er glinsterden tranen in zijn ooghoeken. Zijn haar viel op een bekende manier nonchalant over zijn voorhoofd en hij ademde zwaar, alsof hij zojuist een stuk of twintig homeruns had gelopen.

Seconden lang keken we elkaar aan zonder een woord te zeggen, maar de blik in zijn ogen was voldoende om me ervan te overtuigen

dat hij nog steeds van me hield. Het was weken geleden dat ik voor het laatst in die prachtige blauwe ogen had gekeken, toen hij dat andere meisje had gezoend, en wat nu opeens ontzettend onbelangrijk leek.

Ik stond aarzelend op van mijn barkruk, terwijl ik mijn blik geen moment van hem losmaakte. Toen rende ik zo snel ik kon naar hem toe en wierp mezelf in zijn armen. Hij sloeg ze om me heen, legde zijn kin op mijn hoofd en wiegde me zachtjes heen en weer. Ik liet mijn hoofd tegen zijn schouder rusten en hoewel ik nauwelijks kon geloven dat dit gebeurde, voelde ik me op dat moment voor eventjes weer helemaal heel. Ik inhaleerde zijn geur en woelde door zijn haar, zoals ik al die weken had willen doen. Hij drukte me stevig tegen zich aan, plantte kus na kus in mijn haar en bleef maar zeggen: 'Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me.'

Ik duwde mezelf een stukje van hem af, zodat ik zijn gezicht kon zien. De tranen liepen over zijn wangen, terwijl hij met zijn duimen de mijne wegstreek. 'Je bent het echt. O Hester, je bent het echt. Ik dacht dat ik je nooit meer zou zien! Het spijt me zo! Het spijt me zo dat ik je dit aan moest doen! Maar het was de enige manier, ik...'

Ik keek met vochtige ogen naar hem op. 'Ik had hetzelfde voor jou gedaan.'

'Dat weet ik, daarom kon ik je niets vertellen.'

'Ik weet nu alles.'

'Kun je het me ooit vergeven?' Ik had hem nog nooit zo kwetsbaar gezien. Zijn ogen en wangen waren nat van de tranen en zijn stem klonk breekbaar en zacht. 'Die briefschrijven was het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Toen ik je eerder vanavond voor het huis zag staan scheelde het maar zo weinig of ik was naar buiten gerend om je in mijn armen te nemen. Om je te kussen en je nooit meer los te laten. Je zag er zo verloren uit... Ik hou zoveel van je...'

Ik legde een vinger tegen zijn lippen. 'Ik wás verloren. Omdat ik dacht dat je niet meer van me hield. Maar een deel van me heeft dat nooit willen accepteren, denk ik. Onze liefde is sterker dan dit. Dus ja, natuurlijk vergeef ik je.' Ik duwde met mijn handen tegen zijn borst en voelde de angst, de frustratie en het oneindige verdriet van de afgelopen maanden door me heen razen. 'Maar Siem, hoe kon je

nou denken dat dit de beste oplossing was? Hoe kon je nou denken dat ik gewoon verder zou kunnen leven als jij dood bent? Waarom moest je nou zo nodig voor held spelen? Waarom?’

Hij staaarde me sprakeloos aan. ‘Je houdt dus echt nog van me? Ondanks wat ik je heb aangedaan?’

Met een zucht liet ik mijn handen van zijn borst glijden en sloeg mijn armen om hem heen. ‘Ik ben nooit gestopt met van je te houden, Siem. Nooit. Ik zou niet weten hoe ik dat moet doen.’

Hij glimlachte voorzichtig en drukte me tegen zich aan. ‘Ik dacht dat ik gek werd toen ik besepte dat ik je voor altijd bij me had weggejaagd, dat ik je nooit meer zou zien. Ik ben blij dat ik een kans heb gekregen het recht te zetten, ook al is het in een droom. Wat er ook gebeurt, je mag nooit vergeten hoeveel ik van je hou.’

Ik besepte wat hij aan het doen was en keek hem streng aan. ‘Waag het niet om het op te geven. Ik wil dat je vecht voor je leven. We komen je redden, dat beloof ik je.’

Zijn blik werd somber. ‘En als ik niet wil dat je me redt? Ik wil niet dat je voor mij je leven op het spel zet.’

‘Siem de Leeuw, hou eens op met de eeuwige held te spelen,’ zei ik geïrriteerd. ‘Jij bent degene die ik voor de rest van mijn leven wil en ik ga niet zitten wachten tot we je lichaam vinden ergens in één of andere vieze schuur. Ik kan echt niet zonder je, daar ben ik inmiddels wel achter. Dus alsjeblijft, hou vol en vecht tot we je vinden.’ Sme-kend keek ik in zijn ogen.

Hij was een ogenblik stil, maar ademde toen hoorbaar uit en liet zijn armen losjes om mijn heupen hangen. ‘Ik zal er alles aan doen om het vol te houden. Voor jou. Voor ons. Maar je moet me beloven dat je voorzichtig bent. Je hebt geen idee met wie je te maken hebt.’

‘En jij wel?’

‘Min of meer.’

‘Kun je me zeggen waar ze je gevangen houden?’

Hij rilde toen ik daar over begon, maar probeerde het te verdoezelen door zijn armen nog steviger om me heen te slaan. ‘Nee, dat kan ik niet. Ik was gedrogeerd.’

‘Hebben ze je pijn gedaan?’ vroeg ik angstig.

Siem was even stil en wendde zijn gezicht af. ‘Ik kan het aan,’

antwoordde hij na een tijdje. 'Zolang ik aan jou denk kan ik het aan.'

'Ik wil niet dat ze je pijn doen.'

Hij streek een lok haar achter mijn oor. 'Nu ik weet dat we elkaar op deze manier weer kunnen zien, kan ik alles aan. Ik hoef alleen maar aan dit moment te denken.' Hij gaf nog een kus op mijn hoofd. Ik legde mijn hoofd tegen zijn borst en sloot mijn ogen. Ik ademde diep in, hield zijn hand stevig vast en dacht na. Ergens werd Siem vastgehouden en zelfs hij had geen idee waar dat was. Ik moest er op vertrouwen dat hij zou vechten, dat hij vol zou houden tot we hem vonden. We zouden dit overleven. Allebei.

Op onze ademhaling en het wild kloppen van onze harten na, was het stil in de kantine. De barvrouw stond nog steeds met de theedoek in haar hand voor zich uit te staren en toen mijn ogen die van haar ontmoetten, gaf ze me een bemoedigende glimlach.

'Twan heeft een satelliet gehackt. Wist jij dat hij zoiets kon?'

'Het verbaast me niet. Heb je hem gesproken?'

'Ja. Je had Mirella moeten zien. Helemaal in het zwart en met een zwaard aan haar heup. Ik schrok me dood toen ze opeens in de tuin stond.'

Siem was bezig een lok haar van mij om zijn vingers te draaien en stopte midden in die beweging. 'Mirella? Wat heeft zij hiermee te maken?'

Hij wist het niet, schoot er door me heen. Hij had nog steeds geen idee wie de zwarte gestalte was, wie onze hachjes had gered toen we dat zelf niet meer konden. Wie het engeltje op onze schouder was geweest op de momenten dat we haar het hardst nodig hadden.

'Mirella is net zo als wij, Siem. Ze wist dat ze achter ons aan zaten en heeft ze uitgeschakeld. Mirella is de zwarte gestalte.'

Ik had verwacht dat Siem zou schrikken, of op zijn minst verbaasd zou zijn, maar niet dat hij me boos zou loslaten en begon te vloeken. 'Shit, Hester, dat had je me niet moeten vertellen!' Hij ging met zijn handen door zijn haar en draaide zijn rug naar me toe.

'Siem? Siem, wat is er? Waarom mocht ik je dat niet vertellen? Wil je dan niet weten wie ons geholpen heeft?'

Langzaam draaide Siem zijn gezicht weer naar me toe en zuchtte. 'Dat is wat ze willen weten,' fluisterde hij. 'Ze weten niet dat jij ook

zo sterk bent. Ze denken dat je gewoon één van mijn vele vriendinnetjes was. Ze denken dat ik weet wie er nog meer zo zijn als ik, en ze doen alles om daarachter te komen.'

'Maar... die mannen, die hebben toch gezien wat ik deed? Wat ik kon?' Mijn gedachten gingen terug naar dat dak, waar ik die geweren verbogen had. Ze hadden mijn kracht gezien en ze wisten het nog steeds niet? Hoe was dat mogelijk?

Meteen schoot het antwoord op die vraag me te binnen. Mirella. Mirella had ervoor gezorgd dat die mannen het niet konden doorvertellen. Ze had ze uitgeschakeld, zei ze. Maar wat betekende dat? Had ze die mannen gedood? Vastgebonden? Bedreigd, net zoals die man in het kantoor van dokter Nikolaou? Zou die bedreiging voldoende zijn om me niet te verraden? Het leek me onwaarschijnlijk. Het zou een kwestie van tijd zijn voordat ze doorkregen dat ik net zo was als Siem. Dat Mirella net zo was als wij.

'Ik weet niet hoe, maar ze weten het niet,' zei Siem nogmaals. 'En ik ga liever dood dan dat ik jou verraad. Maar shit, Hester, nu ik weet wat Mirella heeft gedaan voor ons en wie ze is, hoe kan ik haar dan nog verraden? Het zou een mooie uitweg zijn. Ik noem haar naam en als ze klaar met me zijn, ben ik vrij.' Hij streelde met zijn duim opnieuw mijn wang. 'Wij zullen vrij zijn.'

Geschokt duwde ik zijn hand weg. 'Hoe kun je daar überhaupt aan denken? Hoe kun je ook maar overwegen om Mirella te verraden? Na alles wat ze voor ons heeft gedaan. Na alles wat ze heeft meegemaakt...'

Siem haalde zijn schouders op. 'Ik wil haar niet verraden, echt niet. Maar denk je eens in hoe het zou zijn, Hester. Voor altijd samen, zonder bang te zijn dat er mensen op ons jagen? Om te leven als normale mensen, zoals je altijd hebt gewild? Ik ben niet zo onzelfzuchtig als jij, oké? Voor jouw geluk doe ik alles, zelfs als dat betekent dat ik Mirella moet verraden.'

Met grote ogen keek ik hem aan. 'Dat kun je niet menen. Mirella zou ons nooit verraden. Ze hebben Matthew gedood, Siem, en Mirella hield van hem, zoals wij van elkaar houden. Ze doet alles om te voorkomen dat jij ook dood gaat. Ze staat aan onze kant.' Mijn wangen werden warm en mijn ogen voelden aan alsof ze elk moment